

วิวัฒนาการของแนวคิดและหลักการในการจัดทำ HIA กับนโยบายสาธารณะ

ระบอบการปกครองในทุกประเทศเปิดกว้างให้ประชาชนและภาคส่วนต่างๆ ได้เข้ามามีส่วนร่วมในกระบวนการนโยบายสาธารณะ มากขึ้นเรื่อยๆ ในขณะที่เดียวกันระเบียบวิธีการใช้เหตุผล (Rationality) อย่างเป็นวิทยาศาสตร์ ก็พัฒนาขึ้น และมีบทบาทเข้ามาเป็นระเบียบวิธีในกระบวนการนโยบายสาธารณะอย่างใกล้ชิดขึ้น

หากแต่ การปกครองระบอบประชาธิปไตย กับระเบียบวิธีทางวิทยาศาสตร์ ก็มีความขัดแย้งที่สำคัญ ที่การปกครองแบบประชาธิปไตยเรียกร้องให้มีการวิพากษ์วิจารณ์ และพิจารณาหลักฐาน และเหตุผลที่นำมาใช้อ้างอิงโดยภาคพลเมืองอย่างกว้างขวาง โดยมุ่งให้ร่วมค้นหา และส่งเสริมให้เกิดการรับฟังความคิดเห็น มุมมอง และน่านากระบวนการที่ค่อนข้างรอบข้าง ในขณะที่ การใช้ระเบียบวิธีทางวิทยาศาสตร์ มักจะมีความซับซ้อนทางวิธีการ เทคโนโลยี ที่ใช้ในการรวบรวมวิเคราะห์ผล ทำให้ต้องจำกัดความเข้าใจอยู่ในเฉพาะนักวิชาการ หรือ ผู้นำทางด้านความรู้แต่ละสาขา (Knowledge Elite) ส่งผลให้มีความจำกัดของนักวิชาการที่มีโอกาสเข้าร่วมในการให้ข้อสรุปที่เป็นคำตอบ หรือ ผู้ที่กำหนดวิธีการประเมินคุณค่า

ความสับสนทางการเมืองในประเทศไทยคงเป็นหลักฐานสะท้อนให้เห็นถึงความต้องการกระบวนการนโยบายสาธารณะ ที่ต้องเอื้อให้เกิดความปรองดองระหว่างระเบียบวิธีทางวิทยาศาสตร์ กับระบอบประชาธิปไตยอย่างมีส่วนร่วม ซึ่งจำต้องอาศัยพัฒนาการทางวิทยาศาสตร์สาขาสังคมการเมือง (Socio-Political Science) ที่เอื้อให้เกิดสังคมแบบสร้างสรรค์ (Social Constructionist) ช่วยให้ทุกฝ่ายเข้าใจ และสามารถขับเคลื่อนนโยบายสาธารณะร่วมกัน

กรอบแนวคิดในการจัดการปกครอง หรือ ระบอบทางสังคมในการจัดการนโยบายสาธารณะของแต่ละประเทศมีวิวัฒนาการแตกต่างกัน แต่มีทิศทางที่ก่อให้เกิดการร่วมปกครอง (Governance) ของทุกฝ่าย และภาคส่วนต่างๆ มากขึ้น แต่ละสังคมจึงมีแนวโน้มของการเปลี่ยนแปลงหลัก 5 ด้าน ได้แก่

1. กรอบวิธีคิด หรือ วิธีให้เหตุผล (Rationalization) ที่เอื้อให้เกิดการบริหารจัดการ (Administrative Aspect) และขอบเขตการให้อำนาจทางกฎหมาย (Jurisdictional Aspect) จากนานาภาคส่วน
2. การร่วมปกครองที่สะท้อนคิด (Reflexive Governance) ที่ยอมรับความคิด ความเห็นจากทุกฝ่าย เพื่อใช้ในการกำหนด หรือ ปรับแก้กระบวนการนโยบายสาธารณะ
3. ความขัดแย้งผลประโยชน์ (Conflict of Interest) ระหว่างกลุ่มคนในสังคม ที่ขยายตัวอย่างกว้างขวาง เนื่องจากมีเงื่อนไขความแตกต่างของชนชั้น ทางเศรษฐกิจ สังคม และวัฒนธรรมลึกซึ้ง และซับซ้อนขึ้น
4. วิวัฒนาการของทฤษฎีวางแผน (Theory of Plan) ที่แปรเปลี่ยนจากแผนปฏิบัติงานที่เป็นลำดับขั้นคุ่มจากส่วนกลาง มาสู่การเปิดให้มีบูรณาการแผนระหว่างกลุ่มคน และภาคส่วนในแนวระนาบมากขึ้นเรื่อยๆ
5. การร่วมปฏิบัติงานและค่อยๆ ค้นหาข้อสรุปร่วมกัน (Discursive Practices) ซึ่งเป็นการนำข้อค้นพบที่ได้รับจากการปฏิบัติงานเข้ามาปรับแก้รูปแบบ วิธีการ ของการดำเนินงานไปเรื่อยๆ เป็นระยะๆ

การขับเคลื่อนวงจรนโยบายสาธารณะภายใต้กรอบการเปลี่ยนแปลงดังกล่าว จึงควรประยุกต์ใช้ได้ ตั้งแต่การกำหนดประเด็นนโยบาย (Agenda Setting) การกำหนดยุทธศาสตร์ของนโยบาย (Policy Formulation) การตัดสินใจ (Decision) ในการจัดสรรทรัพยากร การดำเนินงานตามนโยบาย (Policy Implementation) และการประเมินผลนโยบาย (Policy Evaluation) เพื่อให้เข้าสู่วงจรปรับประเด็นนโยบาย หรือ ปรับยุทธศาสตร์นโยบาย อีกรอบหนึ่ง จึงเป็นส่วนสำคัญที่ต้องร่วมคิด และร่วมผลักดันอย่างรอบคอบ และโปร่งใสชัดเจน

ระเบียบวิธีทางวิทยาศาสตร์ สำหรับคาดประเมินผลที่อาจก่อให้เกิดประโยชน์ หรือ ความเสียหาย ภาวะ
คุกคาม ต่อกลุ่มชน ภาคส่วนต่างๆ ที่แตกต่างกัน จึงเป็นข้อกังวลและก่อให้เกิดความขัดแย้งทางสังคม ทำให้
ต้องนำมาปรับใช้ในกระบวนการทางนโยบายสาธารณะ ให้ตอบคำถามได้ ทั้งในเชิงประเด็นแนวคิดร่วมปกครอง
หรือ ร่วมจัดการกระบวนการนโยบายสาธารณะด้วยกัน พร้อมทั้ง ยังต้องปรับระเบียบวิธีให้สอดคล้องกับ วงจร
นโยบายสาธารณะได้อย่างแนบเนียน ซึ่งมีวิวัฒนาการของระเบียบวิธีหลากหลายแนวทาง ดังเช่น

- การประเมินความเสี่ยง (Risk Assessment)
- การประเมินผลกระทบทางสังคม (Social Impact Assessment)
- การประเมินผลกระทบทางสิ่งแวดล้อม (Environmental Impact Assessment)
- การประเมินผลกระทบเชิงยุทธศาสตร์ต่อสิ่งแวดล้อม (Strategic Environmental Impact Assessment)
- การประเมินวงจรชีวิตของเทคโนโลยี (Technology Life Cycle Assessment)
- การประเมินผลกระทบทางสุขภาพ (Health Impact Assessment)

การประเมินความเสี่ยง (Risk Assessment)

เป็นระเบียบวิธีที่พัฒนามาจากวิทยาการระบาดวิทยา (Epidemiology) ที่คาดประมาณโอกาสที่จะสัมผัส
กับสาร หรือ ภาวะแวดล้อมที่ก่อให้เกิดอันตรายแก่สุขภาพของมนุษย์ หรือ สิ่งแวดล้อมได้ ซึ่งข้อมูลข่าวสารดัง
กล่าวได้มาจากงานศึกษาวิจัยในห้องปฏิบัติการ และภาคสนาม ที่สามารถให้ข้อมูลเกี่ยวกับตัวแปรจำเป็น
สำหรับนำมาใช้คำนวณคาดการณ์ ผลกระทบสูงสุด หรือ ต่ำสุด ที่ก่อให้เกิดผลกับมนุษย์ และสัตว์ได้ ผลการ
ศึกษาทางระบาดวิทยาดังกล่าวแม้จะเป็นหลักฐานทางวิชาการที่น่าเชื่อถือ แต่ก็ต้องระมัดระวังการใช้ข้อมูลให้
ถูกต้องเหมาะสม ตลอดจนต้องเข้าใจเงื่อนไขของระเบียบวิธีทางระบาดวิทยา หรือ ข้อจำกัดทางวิจัยทางการ
แพทย์ที่นำมาวิเคราะห์ หรือ แสดงหลักฐาน ซึ่งมีความน่าเชื่อถือ (Reliability) ที่แตกต่างกันด้วย

ข้อจำกัดสำคัญในการประเมินความเสี่ยง ได้แก่ ผลกระทบทางสุขภาพอาจเกิดในระยะสั้น หรือ ยาว แตก
ต่างกัน รวมทั้งมีผลที่เกิดจากการได้รับสาร หรือ ภาวะคุกคาม ในขนาดที่แตกต่างกัน ทำให้เกิดผลทางสุขภาพ
ของแต่ละบุคคลแตกต่างกัน การจัดการความเสี่ยงจึงวางแนวทางจัดการความเสี่ยงที่อาศัยความรู้จากงานวิจัย
หรือ ประสบการณ์ในอดีตของการจัดกิจกรรมในลักษณะเดียวกันเท่านั้น และต้องมีหลักฐานจากการศึกษาวิจัย
ของนักวิชาการเฉพาะบางสาขาเท่านั้น ทำให้ไม่อาจรวมประมวลความวิตกกังวลของภาคประชาสังคมได้

การประเมินวงจรชีวิตของเทคโนโลยี (Technology Life-Cycle Assessment)

ในเบื้องต้น มีการประเมินคุณสมบัติ และคุณค่า รวมถึงความคุ้มค่าของเทคโนโลยีที่มีอยู่แล้ว และตรวจสอบ
สอผลของเทคโนโลยี ที่มีต่อสังคมอย่างเป็นระบบ โดยการวัดผล และวิเคราะห์ทั้งผลของเทคโนโลยีต่อสังคมใน
ระยะเริ่มต้น และผลที่ตามมาในระยะยาวขึ้น เช่น เทคโนโลยีการผลิตพลังงานจากแหล่งต่างๆ เทคโนโลยีที่ใช้ใน
การผลิตทางการเกษตร เทคโนโลยีทางการแพทย์ หากแต่มีข้อจำกัดที่ต้องใช้ผลการวิเคราะห์จากอดีต ส่งผลให้
ไม่อาจวิเคราะห์ทางเลือกที่เป็นเทคโนโลยีอุบัติบังเกิด (Emerging Technology) ในปัจจุบัน หรือ อนาคตได้

วิวัฒนาการของเทคโนโลยีหลายๆ ด้าน ส่งผลให้มีการวางแผนประมวลวิเคราะห์พรมแดนทางวิชาการ
หรือ State-of-the Arts ที่เอื้อให้เกิดผลิตภัณฑ์ หรือ กระบวนการผลิตใหม่ๆ เช่น พลังงานหมุนเวียนในทาง
พลังงาน ผลิตภัณฑ์ชีวภาพทางการแพทย์ เทคโนโลยีทางอณูชีวภาพทางการแพทย์ เหล่านี้ส่งผลให้ต้องคำนึง
ถึงวงจรชีวิตของเทคโนโลยีแต่ละด้าน ซึ่งมีการก่อกำเนิด พัฒนาการ และลดบทบาทลงเปิดให้กับการนำเอาวิธี
การ หรือ เทคโนโลยีแบบแผนใหม่เข้ามาใช้ทดแทนไปเป็นวงจรที่เปลี่ยนแปลงไม่สิ้นสุด

การประเมินวงจรชีวิตของเทคโนโลยีต้องคำนึงถึงเทคนิคใหม่ๆ เช่น การคาดการณ์อนาคต (Foresight
Techni) ซึ่งมีการนำเอาระเบียบวิธีการประมวลความเห็นของผู้เชี่ยวชาญจากสาขาวิชาต่างๆ (Policy Delphi)

เข้ามาใช้ และสังเคราะห์เป็น Technology Roadmap เพื่อเปรียบเทียบวิเคราะห์ทางเลือกใหม่ที่เป็นโอกาสสู่วิถีที่ดีกว่าในอนาคต ทั้งในทางพลังงาน ทางการผลิตด้านการเกษตร หรือ การปรับประยุกต์ให้เท่าทันกับเทคโนโลยีการป้องกันโรค และการรักษาผู้ป่วยในอนาคต

การประเมินผลกระทบทางสังคม (Social Impact Assessment)

เริ่มนำมาใช้โดยกลุ่มนักสังคมวิทยาในสหรัฐอเมริกาในช่วง พ.ศ. 2500 และมีบทบาทมากขึ้นในช่วงที่รัฐบาลสหรัฐอเมริกานำนโยบายต่อสู่ความยากจนใน พ.ศ. 2512 จนเกิดการจัดทำคู่มือการประเมินผลกระทบทางสังคมมาใช้ในหน่วยงานต่างๆ โดยเฉพาะ ธนาคารโลกได้ปรับมาใช้ในการพัฒนาโครงการในประเทศกำลังพัฒนา ทั้งนี้ มีวิวัฒนาการของแนวทางประเมินผลกระทบทางสังคมมาใช้ในการวางกรอบการพัฒนาที่ยั่งยืน (Sustainable Development) และแนวคิดคืนทุนสู่สังคม (Social Return of Investment) ในปัจจุบัน รวมทั้งยังได้ขยายไปสู่การวิเคราะห์ และวัดผลการพัฒนาทางเศรษฐกิจ และสังคม รวมถึงวัฒนธรรม แลความหลากหลายทางชีวภาพ เพศวิถี ฯลฯ เกิดเป็นระเบียบวิธีที่ประยุกต์ใช้ศาสตร์จากหลากหลายสาขาวิชาซึ่งมากขึ้น จนเอื้อให้มีการทำฉากทัศน์ในอนาคต และกรอบวิธีการหารือถกแถลงแลกเปลี่ยนเหตุผล (Deliberative Discussion)

การประเมินผลกระทบทางสังคม จึงเป็นการขับเคลื่อนให้เกิดการปรับปรุงและเพิ่มคุณค่าของโครงการ หรือ กิจกรรม ให้กับกลุ่มประชาชนที่เป็นผู้ได้รับผลประโยชน์จากโครงการ มุ่งให้องค์กรต่างๆ สามารถวางแผนได้ดีขึ้น นำไปสู่การปฏิบัติงานที่มีประสิทธิผล และแสดงหลักฐานความรู้ให้กับทุกฝ่ายได้รับรู้ได้ โดยการสื่อสารสู่ผู้มีส่วนได้ส่วนเสียกับกิจกรรมที่ดำเนินการในทุกภาคส่วน รวมถึงแสดงการใช้ทรัพยากรที่หาได้ยาก อย่างมีเหตุมีผล เกิดความเป็นธรรมแก่ทุกฝ่ายอย่างยั่งยืน

การประเมินผลกระทบทางสิ่งแวดล้อม (Environmental Impact Assessment)

พัฒนาการทางอุตสาหกรรม และการตลาดในยุโรป และสหรัฐอเมริกา ก่อให้เกิดความเสื่อมสลายทางสิ่งแวดล้อมที่รุนแรงขึ้นเรื่อยๆ ระหว่างยุคอุตสาหกรรม จนใน พ.ศ. 2513 สหรัฐอเมริกาได้ตรากฎหมาย National Environmental Policy Act (NEPA) ขึ้นใช้ เพื่อควบคุมกำกับ และปกป้องสิ่งแวดล้อม ซึ่งเป็นการบังคับใช้กฎหมายที่ถูกนำไปปรับใช้ในประเทศแคนาดา เนเธอร์แลนด์ และญี่ปุ่น ตามกันมา และได้ถูกนำไปปรับใช้ทั่วโลก รวมทั้งประเทศไทยได้ออกกฎหมาย “พระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ. 2535 เป็นบทบัญญัติบังคับใช้การประเมินผลกระทบทางสิ่งแวดล้อม (EIA) ขึ้น

หลักการทางสากลของการทำ EIA 8 ประการ ประกอบด้วย

1. ให้ผู้มีส่วนได้ส่วนเสียเข้ามีส่วนร่วม (Participation) อย่างเหมาะสม และทันเวลา
2. การตัดสินใจต้องเป็นที่รับรู้ร่วมกันอย่างโปร่งใส (Transparency)
3. การประเมินมีช่วงเวลาที่กำหนดล่วงหน้า และเป็นที่รับรู้โดยผู้มีส่วนร่วม (Certainty)
4. ผู้ตัดสินใจต้องชี้แจงหลักฐานและเหตุผลการตัดสินใจได้ (Accountability)
5. การประเมินผลกระทบมีวัตถุประสงค์ชัดเจน โดยผู้เชี่ยวชาญในแต่ละสาขาวิชาชีพ (Credibility)
6. มีประสิทธิภาพใช้การลงทุนทางสังคมที่ถูกต้องที่สุด (Cost-Effectiveness)
7. วิธีการประเมินผลกระทบปรับตัวได้สอดคล้องสถานการณ์ และการตัดสินใจ (Flexibility)
8. ข้อมูลข่าวสารจากกระบวนการประเมินผลกระทบต้องพร้อมสำหรับใช้ในการตัดสินใจ และวางแผน

ติดตาม ประเมินผลร่วมกัน (Practicality)

หากแต่ เมื่อนำมาใช้กับประเทศไทย หรือ ประเทศที่มีนโยบายขับเคลื่อนการพัฒนาทั้งเชิงอุตสาหกรรม หรือ การเกษตรแนวอุตสาหกรรม มักจะอาศัยกฎหมายที่กำกับการประเมินผลกระทบทางสิ่งแวดล้อมเป็นเพียงเพื่อให้ครบเกณฑ์การถ่ายโอนการลงทุนจากประเทศอุตสาหกรรมเท่านั้น ทำให้การทำ EIA จำกัดอยู่เพียงแค่

ผลกระทบในระดับโครงการ (Project) ไม่ครอบคลุมไปถึงการประเมินผลกระทบในระดับนโยบาย (Policy) หรือในระดับแผนงาน (Program) ดังที่ใช้เป็นขอบเขต (Scope) ในประเทศพัฒนาแล้ว

การประเมินผลกระทบเชิงยุทธศาสตร์ต่อสิ่งแวดล้อม (Strategic Environmental Impact Assessment) หรือ SEA

เป็นการพัฒนาต่อยอดจากการประเมินผลกระทบทางสิ่งแวดล้อม เพื่อให้ครอบคลุมกระบวนการนโยบาย (Policy) การวางแผนงาน (Plan) ซึ่งอาจบูรณาการหลายนโยบายลงสู่พื้นที่ และโครงการ (Program and Project) ทำให้เกิดการขับเคลื่อนในระดับยุทธศาสตร์ที่มีการดำเนินงานควบคู่ไปกับ กิจกรรมต่างๆ ได้ครอบคลุมครบถ้วนกับวงจรรายนโยบาย ตลอดจนสามารถประมวลความวิตกกังวลของทุกฝ่ายเข้ามาใช้ในการประเมินผลกระทบได้กว้างขวางยิ่งขึ้น

หลักการสำคัญของการประเมินผลกระทบเชิงยุทธศาสตร์ต่อสิ่งแวดล้อม 2 ข้อ คือ

1. SEA ต้องประเมินทางเลือกทางนโยบาย ยุทธศาสตร์ แผนงาน และโครงการได้ โดยคำนึงถึงบริบทของกิจกรรมในหลายระดับ (Assessment Context) ซึ่งให้ความสำคัญกับสมรรถนะที่จะรองรับผลกระทบ (Caring Capacity) ที่จะเกิดขึ้นของพื้นที่และประชากรที่มีส่วนได้ส่วนเสียด้วย
2. SEA ต้องสามารถแสดงวิถีทาง และเงื่อนไขที่จะปรับปรุงกระบวนการขับเคลื่อนเชิงยุทธศาสตร์ (Strategic Actions) ให้ดีและเหมาะสมกับสถานการณ์ มิใช่เพียงแต่ทำการวิเคราะห์ผลออกมาเพื่อแสดงการอนุมัติ หรือ ไม่ เท่านั้น

แนวคิดของการทำ SEA ยังครอบคลุมไปถึงกรอบการร่วมคิดร่วมทำ ตลอดจนมีการปรับแก้กิจกรรม หรือ การตัดสินใจในแต่ละขั้นตอนไปได้ตลอดเวลา (Discursive Practices) ซึ่งหมายถึงจะต้องมีส่วนร่วมของชุมชนในการร่วมประเมิน และร่วมตัดสินใจไป พร้อมกับกระบวนการนโยบายอย่างต่อเนื่อง

การประเมินผลกระทบทางสุขภาพ (Health Impact Assessment)

ประเทศในยุโรป คานาดา และออสเตรเลีย ขยายกรอบการประเมินผลกระทบทางสิ่งแวดล้อม และการประเมินผลกระทบเชิงยุทธศาสตร์ของสิ่งแวดล้อมให้ครอบคลุมไปถึงประเด็นทางสุขภาพอย่างชัดเจน หากแต่ในประเทศกำลังพัฒนา มักจะใช้กระบวนการประเมินผลกระทบทางสิ่งแวดล้อมภายใต้กรอบจำกัดของตัวชี้วัดเชิงสิ่งแวดล้อม และไม่ได้ให้ความสำคัญกับประเด็นทางสุขภาพเท่าที่ควร ทำให้ขอบเขตการประเมินผลกระทบทางสุขภาพ เป็นเพียงประเด็นทางวิชาการที่จำกัดของ EIA เท่านั้น

ในช่วงทศวรรษที่ 1990 หรือ พ.ศ. 2533 - 2543 พัฒนาการกรอบการประเมินผลกระทบทางสุขภาพเกิดขึ้นอย่างรวดเร็วในกลุ่มประเทศยุโรป คานาดา และออสเตรเลีย จนถึงขั้นมีการกำหนดเป็นมาตรการในการให้ข่าวสารเตรียมการสำหรับร่างกฎหมายที่จะเข้าสภาฯ ของประเทศเนเธอร์แลนด์ และบริติชโคลัมเบียในประเทศคานาดา ตลอดจนมีการปรับใช้ เป็น Directives of Health Impact Assessment ในสหภาพยุโรป (European Union) หรือ แนวทางประกอบการตัดสินใจร่วมของนานาประเทศในสหภาพยุโรป

อย่างไรก็ตาม การวางกรอบ และกฎเกณฑ์การประเมินผลกระทบทางสุขภาพในแต่ละประเทศ มีความแตกต่างกันมาก และมีการปรับใช้ในระดับนโยบาย แผนงาน โครงการ ที่หลากหลายรูปแบบ เช่น ในสหราชอาณาจักร มีการปรับใช้ในระดับท้องถิ่น เพื่อช่วยให้ท้องถิ่น สามารถตัดสินใจในการกำหนดนโยบาย ในสหรัฐอเมริกา มีการใช้ในบางท้องถิ่น เช่น Sanfrancisco ในคานาดา แยกเป็นส่วนสำคัญในการทำงานระดับชุมชน และท้องถิ่น เป็นต้น

สำหรับประเทศไทย มีการกำหนดไว้ในรัฐธรรมนูญ พ.ศ. 2550 ในหมวดของสิทธิชุมชน และกำหนดไว้ใน พรบ.สุขภาพแห่งชาติ พ.ศ. 2550 มีนิยามว่า “เป็นกระบวนการเรียนรู้ร่วมกันในสังคม ที่พัฒนาขึ้นมาเพื่อให้ทุก

ฝ่ายได้ร่วมกันพิจารณาถึงผลกระทบทางสุขภาพ ที่อาจเกิดขึ้น หรือ เกิดขึ้นแล้ว กับประชาชนกลุ่มใดกลุ่มหนึ่ง เนื่องมาจากการดำเนินนโยบายการพัฒนา หรือ กิจกรรม อย่างไม่อย่างหนึ่ง โดยหวังผลเพื่อสนับสนุนการตัดสินใจในทางเลือกที่ดีที่สุด สำหรับการสร้างเสริม และคุ้มครองสุขภาพของทุกคนในสังคม

กรอบการประเมินผลกระทบทางสุขภาพ จึงได้รับการพัฒนาให้รองรับวิวัฒนาการทางสังคมการเมืองของประเทศไทยที่อยู่ในระหว่างการปรับตัว หรือ ปฏิรูป อย่างต่อเนื่อง ทำให้การปรับปรุงระบบ หลักเกณฑ์ และระเบียบวิธีประเมินผลกระทบทางสุขภาพ มีการประมวลประยุกต์แนวทาง และวิธีการ ทำงานของการประเมินผลกระทบ หรือ การประเมินวงจรชีวิตเทคโนโลยี เข้ามาปรับใช้อย่างต่อเนื่อง ในขณะเดียวกัน ก็ทำให้เกิดความสับสน หรือ ความเข้าใจที่คลาดเคลื่อนในหลายๆ ฝ่าย ที่เกี่ยวข้อง